

което се започва от тук през земния ни живот, но не се постига, ще продължава на вечни времена и в задгробния ни живот. От тия залози, три са особено много ценни. Те са: вяра, надежда и любов, но най-голяма от тях е любовта.

Любовта е самата сжщност на Бога и на човека. Любовта е най-великата, най-вжзвишената, безсмжртната, вечната, жизненната и творческата Сила. Бог цел е любов. Поради тая Си любов Той сжтворил светжт и човекжт — светжт за човека, а човекжт за Себе Си. И за това е постановил като пжрва и главна заповед за човека да обича Него — Бога — най много от всичко друго, а ближния си — като себе си.

Така Бог е открил Себе Си нам — на човеците — като Любов и така ни препоржчва да схващаме и разбираме любовта като сжщност, като Сила, която ще ни направи и ни прави истински човеци, царско свещенство, ред избран, чеда Божии и наследници на царството Небесно, граждани на горния Иерусалим.

Така са схващали и разбирали любовта всички праведни човеци, имената на които се отбелязани в историята и записани в книгата на живота. Така е схващал и разбирал любовта и Ап. Павел, който в пжрвото си послание към Коринтяните (гл. 13) пише за нея следното: „Ако говоря с човечески и Ангелски езици, казва той, а любов немам, ще сжм като мяд, що звжнти, или кимвал що бржмка. И ако имам пророчество и зная всичките тжйни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и планини да преместям, а любов немам, нищо не сжм. И ако раздам всичкия си имот (за прехрана на бедните), и ако предам телото си на изгаряние, а любов немам, нищо не се ползувам. Любовта джлго тжрпи, милосжрдна е, любовта не завижда, любовта не се превжзнася, не се гордее, не безчинствува, не тжрси, своето си, не се раздражнява, не мисли зло, не се радва на неправдата, а се радва на истината, всичко покрива, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко тжрпи. Любовта никога не отпада (I посл. Кор. гл. 13).“

Ето това е правдоподобното, верното и ясно определение: какво нещо е любовта, каква е нейната сжщност и нейното значение за нас. Апостол Павел е авторитет, защото е бил праведен и Боговджхновен мжж, и той, както сам казва, по опознаване с подобни вжпроси, не се допитвал до плжт и кржв, сиреч до човешки авторитети, а до Духжт Господен, Който живеял в сжрдцето му.

И наистина това е тжй, защото и сам Христос, когато отишъл при Него един законник да Го пита; „Учителю, ще да права, за да наследя вечния живот?“ — изтжкнал му, че